

Prv ý s o u d vyslovil, že obmeškalý věřitel Vavřinec W. nemá ručiti za schodek, který vznikne při opětné dražbě, ani vadiem, ani svým zbývajícím majetkem, neboť podle spisu L . . . byl dán pod opatrovnictví a v lékařském dobrozdání bylo vysloveno, že nemůže býti činěn zodpovědným, pokud jde o složení nejvyššího podání. R e k u r s n í s o u d zrušil usnesení prvního soudu a nařídil mu, by podle § 155 (2) ex. ř. zjistil z moci úřední schodek na nejvyšším podání a útraty nové dražby. D ů v o d y: Pozůstalost byla přiklepnuta pravoplatně Vavřinci W., a to za nejvyšší podání 131.000 Kč. Vavřinec W. nesplnil dražebních podmínek. Při opětné dražbě bylo dosaženo nejvyššího podání jen 95.000 Kč. Za tento schodek a výlohy opětné dražby ručí promeškavší vydražitel podle § 155 odst. 1 ex. ř. bez ohledu na to, že po pravoplatném udělení příklepu byl zcela zbaven svéprávnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Nejvyšší soud dovodil v rozhodnutí čís. 11312 sb. n. s., že zbavení svéprávnosti pro choromyslnost působí od nynějška (ex nunc) a že po dobu zbavení svéprávnosti trvá nezpůsobilost k právním jednáním nepřetržitě do doby, dokud nebylo zrušeno opatrovnictví nad choromyslným. Pokud však jde o dobu předcházející soudnímu usnesení o zbavení svéprávnosti, rozhoduje skutečný stav v čase uzavření toho kterého právního jednání a břímě průvodní stíhá toho, kdo tvrdí tehdejší nezpůsobilost jednajícího. Vydražená nemovitost byla Vavřinci W. pravoplatně přiklepnuta dne 21. září 1933 za 131.000 Kč a nejvyšší podání mělo býti hotově složeno u soudu a to čtvrtinou ve čtrnácti dnech po pravomoci příklepu a zbývajíc část ve dvou stejných lhůtách ve dvou měsících po tom, co příklep nabyl právní moci. Vavřinec W. byl pak zbaven svéprávnosti usnesením okresního soudu ze dne 19. března 1934, tedy značný čas po pravomoci příklepu i po uplynutí lhůty, v níž mělo nejvyšší podání býti zapraveno vydražitelem. Nedostál-li vydražitel své povinnosti, aby včas složil nejvyšší podání a byla-li proto navržena i povolena opětná dražba, ručí jmenovaný jako obmeškalý vydražitel podle zákona (§ 155 ex. ř.) za schodek při nejvyšším podání a za náklady na opětnou dražbu a nemůže se této ručební povinnosti zbaviti v nynějším řízení tvrzením, že byl již jako nepříčetný v době dražby a příklepu. Otázku, zda jmenovaný byl již nepříčetný v době před vydáním usnesení o zbavení svéprávnosti a jaké právní účinky by měla jeho nezpůsobilost k právním jednáním na nesložení nejvyššího podání včas, bylo by lze řešiti jen pořadem práva.

Čís. 14401.

Byla-li písemnost smlouvy určena vůlí stran, platí předpis § 886 obč. zák., že smlouva stává se skutkem teprve jejím podpisem a platí podle § 884 obč. zák. právní domněnka, že strany před podpisem nechtějí býti vázány. Ústní ujednání neplatí v takovém případě ani jako předběžná smlouva podle § 936 obč. zák.

(Rozh. ze dne 24. května 1935, Rv I 1070/33.)

Žalovaný František W. st. poranil dne 6. února 1930 žalobce a byl za toto své jednání pravoplatně dne 16. dubna 1930 odsouzen. Pro toto jednání vzešla žalobci proti žalovanému pohledávka z důvodu náhrady škody. Žalobce domáhá se nyní, by byla prohlášena bezúčinnost postupní smlouvy ze dne 20. února 1930, kterou žalovaný František W. st. postoupil své nemovitosti svému synu, spoluobžalovanému Františku W-ovi ml., zřídil výměnek a pro svého vnuka, spoluobžalovaného Antonína W., zástavní právo. Žalovaní namítli, že k postupní smlouvě došlo již (ústně) dne 16. ledna 1930, tedy před vznikem žalobcova nároku, tehdy bylo také dohodnuto, že František W. st. postoupí své nemovitosti Františku W-ovi ml. dne 15. března 1930, konečně namítli, že neměli úmyslu žalobce zkrátiti. **N i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby, vzavše za prokázáno, že k postupní smlouvě došlo dne 20. února 1930 podpisem písemného vyhotovení a že spolužalovaní musili znáti zkracovací úmysl žalovaného Františka W. st.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Žalovaní vytýkají nesprávnost právního názoru, že odstupní smlouva, jejíž bezúčinností se žalobce domáhá, nestala se hotovou — t. j. pro smluvní strany závaznou — již ústním ujednáním dne 16. ledna 1930, nýbrž až podpisem vyhotovení smlouvy a tedy až po vzniku žalobcova nároku. Ale když žalovaní, kteří mezi sebou uzavřeli odstupní smlouvu, si vyhradili pro ni použití písemné formy, vznikl pro ně závazek z této smlouvy teprve jejím písemným vyhotovením a podepsáním. Vyhradily-li si strany použití určité formy, platí podle § 884 obč. zák. v pochybnosti domněnka, že před splněním této formy nechtějí býti vázány. K takové výhradě došlo a byla tedy písemnost smlouvy určena vůlí stran. V důsledku toho platí zde předpisy §§ 886 a 884 obč. zák., že smlouva přichází k místu teprve jejím podpisem a platí právní domněnka, že strany před podpisem smlouvy nechtějí býti vázány. Odvolací soud posuzoval tudíž právem uvedenou výhradu podle § 884 obč. zák. a podle tohoto ustanovení jest míti za to, že před splněním vyhrazené formy žalovaní — přes to, že ujednali ústně i den předání hospodářství, totiž 15. březen 1930 — nechtěli býti ústním ujednáním vázány (čís. 12341 sb. n. s.), a to ani ústním ujednáním jako předběžnou smlouvou podle § 936 obč. zák. Odvolací soud vyslovil právem další názor, že žalovaní musili znáti zkracovací úmysl dlužníkův. Důkazní břemeno o tom, že tento úmysl žalovaným ani znám býti nemusil, náležel žalovaným, jejichž vědomost o úmyslu dlužníkově zákon předpokládá. Jestliže žalovaní tuto domněnku nevyvrátili, tedy zůstává domněnka v platnosti a nebylo třeba proti nim nic dokazovati.

Čís. 14402.

Úmrtím opatrovance (poručence) nezaniklo opatrovnictví a veškerá působnost opatrovnického soudu, jde-li o dokončení jednání započatého za života opatrovancova, jež nelze přerušiti beze zřejmé škody pozůstalosti, po případě dědiců.

(Rozh. ze dne 24. května 1935, R II 249/35.)